

Nieuwjaarsdag – 1 januari 2022

Evangelie

“In de omgeving van de stal bevonden zich herders die in het open veld gedurende de nacht hun kudde bewaakten. Ze zeiden tot elkaar: ‘Komt, laten we gaan zien wat er gebeurd is en wat de Heer ons heeft bekend gemaakt.’ Ze haastten zich erheen en vonden Maria en Jozef en het pasgeboren kind dat ik de kribbe lag. Toen ze dit gezien hadden, maakten ze bekend wat hun over dit kind gezegd was. Allen die het hoorden, stonden verwonderd over hetgeen de herders hun vertelden. Maria bewaarde deze woorden in haar hart en overwoog ze bij zichzelf. De herders keerden terug terwijl ze God verheerlijkten en loofden om alles wat ze gehoord en gezien hadden.”

Overweging

De herders mogen als eerste op kraamvisite; dat zegt iets over wie dit kind later zal worden, oog voor de minsten; zij konden er niet over uitgepraat komen en hoe het voelde gezien te worden; ze gingen terug, almaar mompelend: God, wat mooi, wat bijzonder.

Zo stel ik me dat ongeveer voor; ik sluit me bij de herders aan en ga mee op kraamvisite naar dat kind, en probeer mij in te leven. Kort geleden is mij iets gebeurd, Charles Taylor, Canadees theoloog noemt het een geloofservaring: Het is drie maanden geleden, op zaterdag 25 september om precies te zijn, een prachtige nazomerse dag. Ik was naar de markt geweest om mijn wekelijkse inkopen te doen, en op weg naar huis; het was rond het middaguur. De najaarszon was zo behaaglijk dat ik de bekoring niet kon weerstaan om mijn speciale zithoekje op te zoeken bij de GGZ en daar de krant te lezen; daar staan namelijk twee banken, in een soort driehoek, en ervoor een bloemenbak, zoals die op het plein van de Andreas staat. Toen kwam er een jonge moeder langs, met kinderwagen, waar links en rechts tassen aan bungelden, en aan elke kant een kind, een meisje van drie en een van vijf, schat ik. De moeder bedacht zich even en liep met de hele entourage naar de tweede bank, knikte vriendelijk en gaf de kinderen iets te drinken. De kleinste ging toen naar de bloembak, plukte een bloemblaadje en kwam die mij brengen; ‘dank je wel’; ze ging terug naar de bloembak en ik kreeg er nog een; ‘dank je wel’, zei ik weer en ‘hoe heet je?’ ‘Maria’, zei der oudste, en ik heet Sara’. Ik vroeg of ik ook even in de kinderwagen mocht kijken naar hun kleine zusje; ‘broertje!’ riep Sara. De twee vlogen naar de kinderwagen om de dekentjes wat opzij te doen; gewoon een mooi kindje; ik keek de moeder aan en zei zoiets als: ‘wat bent u rijk!’ ze glimlachte; ‘zeker weten!’ zei ze. Na een minuut of vijf maakte ze aanstalten om verder te gaan; maar ze liep eerst naar de bloembak, plukte twee bloemstengeltjes, waar Maria de blaadjes vanaf had geplukt, en gaf die aan mij; toen vertrokken zij. Alles gebeurde in stilte, zonder woorden. Dit overkwam mij op 25 september; het was niks, het was alles. Ik ging even later ook naar huis, mompelend: ‘God, wat bijzonder, wat mooi’, tot op vandaag. Amen.